

(5) ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਨੇ ਆਪਣੇ ਹੁਕਮਾਂ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸਹੀ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਦੋਵੇਂ ਧਿਰਾਂ ਵਿੱਚ ਲਗਭਗ ਮੰਨੀ-ਪ੍ਰਮਾਣੀ ਤੱਥ ਹੈ ਕਿ 1984 ਤੋਂ, ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਤੋਂ ਵੱਖ ਰਹਿ ਰਿਹਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਸੁਲ੍ਹਾ-ਸਫ਼ਾਈ ਅਤੇ ਪਤੀ-ਪਤਨੀ ਵਜੋਂ ਇਕੱਠੇ ਰਹਿਣ ਦਾ ਕੋਈ ਮੌਕਾ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦਾ। ਪਾਰਟੀਆਂ ਦਾ ਆਪਸੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਟੁੱਟ ਗਿਆ ਹੈ। ਅਜਿਹੇ ਹਾਲਾਤ ਵਿੱਚ, ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵਿਆਪਕ ਮਨੁੱਖੀ ਕੋਣ ਤੋਂ ਵਿਚਾਰਦੇ ਹੋਏ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੇ ਨਾਲ ਰਹਿਣ ਲਈ ਮਜ਼ਬੂਰ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਲਈ ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਵਰਚੁਅਲ ਨਰਕ ਤੋਂ ਘੱਟ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ।

(6) ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ/ਸਿੱਖਿਆ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹਰ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਧਿਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਸੁਲ੍ਹਾ-ਸਫ਼ਾਈ ਲਈ ਯਤਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਨਤੀਜਾ ਨਹੀਂ ਨਿਕਲਿਆ।

(7) ਉਪਰੋਕਤ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਮੌਜੂਦਾ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਸਿੱਖਿਅਤ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਵਧੀਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਬਹਾਲ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪਤੀ ਗੁਰਨਾਮ ਸਿੰਘ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਤਲਾਕ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਆਰ.ਐਨ.ਆਰ

ਡਿਸਕਲੇਮਰ:- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਕੰਚਨ

ਰਾਜੀਵ ਭੱਲਾ ਜੇ.

ਏਸੀ ਜੱਗੀ ਅਤੇ ਹੋਰ, - ਪਟੀਸ਼ਨਰ

ਬਨਾਮ

ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ, - ਉੱਤਰਦਾਤਾ

CrI. 2005 ਦਾ ਐਮ. ਨੰਬਰ 69710/ਐਮ

21 ਨਵੰਬਰ, 2006

ਜ਼ਾਬਤਾ ਫ਼ੌਜਦਾਰੀ ਕਾਰਵਾਈ, 1973—ਐਸ.ਐਸ. 156(3) ਅਤੇ 202 — 156(3) ਤਹਿਤ ਦਰਜ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸ਼ਿਕਾਇਤ—ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੰਦਾ ਹੈ—ਪੁਲਿਸ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂਚ ਰਿਪੋਰਟ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਨੂੰ ਮੁਢਲੇ ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਕਰਨ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੰਦਾ ਹੈ— ਕੀ ਰੀਵੀਜ਼ਨਲ ਕੋਰਟ ਕੋਲ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਨੂੰ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਹੈ 156(3) Cr.PC ਦੇ ਤਹਿਤ ਨਿਰਧਾਰਤ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ 'ਤੇ ਵਾਪਸ ਜਾਣ ਲਈ ਅਤੇ ਐਫਆਈਆਰ ਦਰਜ ਕਰਨ ਲਈ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਨੂੰ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਲਈ - ਰੋਕਿਆ ਗਿਆ, ਨੰ.

ਮੰਨਿਆ, 23 ਅਗਸਤ, 2004 ਅਤੇ 11 ਅਪ੍ਰੈਲ, 2005 ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦਾ ਨਿਰਪੱਖ ਅਧਿਐਨ, ਇਸ ਗੱਲ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਛੱਡਦਾ ਕਿ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਕੋਡ ਦੇ ਅਧਿਆਏ XV ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨਾ ਸੀ, ਅਰਥਾਤ ਇਸਦੀ ਧਾਰਾ 202 ਅਧੀਨ ਨਾ ਕਿ ਧਾਰਾ 156 (ਕੋਡ ਦਾ 3) ਭਾਵ ਅਧਿਆਏ XII। "ਜਾਂਚ ਕਰੋ ਅਤੇ ਰਿਪੋਰਟ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰੋ" ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਉਹ ਸ਼ਬਦ ਹਨ ਜੋ ਸੀ.ਆਰ.ਪੀ.ਸੀ. ਦੀ ਧਾਰਾ 202 ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਨਾ ਕਿ ਧਾਰਾ 156(3) ਸੀ.ਆਰ.ਪੀ.ਸੀ. ਵਿੱਚ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਰੀਵੀਜ਼ਨਲ ਕੋਰਟ ਨੇ ਉਪਰੋਕਤ ਹੁਕਮ ਦਾ ਗਲਤ ਅਰਥ ਕੱਢਿਆ ਅਤੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤੇ। ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 156(3) ਸੀਆਰਪੀਸੀ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ 23 ਅਗਸਤ, 2004 ਅਤੇ 11 ਅਪ੍ਰੈਲ, 2005 ਦੇ ਹੁਕਮ ਸਪੱਸ਼ਟ ਅਤੇ ਅਸਪਸ਼ਟ ਹਨ ਅਤੇ ਧਾਰਾ 202 ਸੀਆਰਪੀਸੀ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। 11 ਅਪ੍ਰੈਲ, 2005 ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਅਤੇ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 156(3) ਸੀਆਰਪੀਸੀ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਲਈ, ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਨੇ 23 ਅਗਸਤ, 2004 ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਪਾਸ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਇੱਕ ਰਿਪੋਰਟ ਤਲਬ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਜੋ ਯੋਗ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ। ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਣ ਲਈ, ਕੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਅਜਿਹੀ ਸਮੱਗਰੀ ਸਾਹਮਣੇ ਆਈ ਹੈ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਅਧਿਆਏ XV ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਅੱਗੇ ਵਧਣ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣਾਵੇਗੀ। ਰਿਪੋਰਟ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਅਤੇ ਇਸ ਦੀ ਪੜਚੋਲ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਿਆ ਕਿ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਦਰਜ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਮੁਢਲੇ ਸਬੂਤ ਛੱਡਣ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ। ਵਿਦਵਾਨ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਸੀ.ਆਰ.ਪੀ.ਸੀ. ਦੇ ਅਧਿਆਏ XV ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੋਰਸ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਕੀਤੀ, ਅਰਥਾਤ ਧਾਰਾ 200 ਸੀ.ਆਰ.ਪੀ.ਸੀ. ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਵਾਰ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੁਆਰਾ ਅਜਿਹਾ ਕੋਰਸ ਅਪਣਾਉਣ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਜੋ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਜਾਣ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇਵੇ। ਧਾਰਾ 156(3) ਸੀਆਰਪੀਸੀ ਦੇ ਤਹਿਤ ਨਿਰਧਾਰਤ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਕੋਡ ਦੀ ਧਾਰਾ 200 ਅਤੇ 202 ਦੇ ਅਧੀਨ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦਾ ਸਹਾਰਾ, ਕਿਸੇ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 156(3) ਸੀਆਰਪੀਸੀ ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਿਰਧਾਰਤ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ 'ਤੇ ਵਾਪਸ ਜਾਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੀ। ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਨੂੰ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਐਫਆਈਆਰ ਦਰਜ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦੇਣ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸੀਆਰਪੀਸੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 173 ਦੇ ਤਹਿਤ ਅੰਤਿਮ ਰਿਪੋਰਟ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਜੇਕਰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ਤਾਂ 11 ਅਪ੍ਰੈਲ, 2005 ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਨੇ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਨੂੰ ਇਸ ਮਾਮਲੇ 'ਤੇ ਮੁੜ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤੇ ਹਨ। ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਨੂੰ ਐਫਆਈਆਰ ਦਰਜ ਕਰਨ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 173 ਸੀਆਰਪੀਸੀ ਦੇ ਤਹਿਤ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਰਿਪੋਰਟ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਲਈ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ।

(ਪੈਰਾ 22)

ਪਟੀਸ਼ਨਰਾਂ ਵੱਲੋਂ ਐਡਵੋਕੇਟ ਕੇ.ਐਸ.

(8) ਐਸ. ਬਾਠ, ਏਏਜੀ ਪੰਜਾਬ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਲਈ।

ਅਨੁਪਮ ਗੁਪਤਾ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 2 ਦੇ ਵਕੀਲ।

ਨਿਰਣਾ

ਰਾਜੀਵ ਭੱਲਾ, ਜੇ.

(1) ਇਹ ਹੁਕਮ CrI ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰੇਗਾ। ਫੁਟਕਲ 2005 ਦਾ 69710-M ਅਤੇ 2005 ਦਾ 42960-M, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਇਲਜ਼ਾਮ ਵਾਲੀ ਕਾਰਵਾਈ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ।

(2) ਮੌਜੂਦਾ ਵਿਵਾਦ ਦਾ ਇੱਕ ਸਖਿਪ ਬਿਰਤਾਂਤ, ਢੁਕਵਾਂ ਹੋਵੇਗਾ।

(3) ਪਟੀਸ਼ਨਰ, ਦੋਵੇਂ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਵਿੱਚ, ਨਿਊ ਇੰਡੀਆ ਅਸ਼ੋਰੈਸ ਕੰਪਨੀ ਲਿਮਟਿਡ ਦੇ ਸੇਵਾਮੁਕਤ ਅਤੇ ਸੇਵਾ ਕਰ ਰਹੇ ਕਰਮਚਾਰੀ ਅਤੇ ਉਪਰੋਕਤ ਕੰਪਨੀ ਦੇ ਪਾਲਿਸੀ ਧਾਰਕ ਹਨ। ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰਬਰ 2 ਉਜਾਗਰ ਸਿੰਘ ਰਈਆ ਬਰਾਂਚ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਦੇ ਬਰਾਂਚ ਇੰਚਾਰਜ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। 23 ਨਵੰਬਰ, 1993 ਨੂੰ ਉਸ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ ਦੇਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਦੇ ਦਫਤਰ ਨੂੰ ਤਾਲਾ ਲੱਗਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਜਵਾਬ ਦੀ ਪੜਚੋਲ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 2 ਨੂੰ 21 ਸਤੰਬਰ, 1994 ਨੂੰ ਇੱਕ ਚੇਤਾਵਨੀ ਪੱਤਰ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸਦੇ ਬਾਅਦ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 2 ਨੇ ਇੱਕ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਜਿਸਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ, ਕੰਪਨੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਫੈਸਲੇ 'ਤੇ ਮੁੜ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। . ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰਬਰ 2, ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਇੱਕ ਮਾਣਹਾਨੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕੰਪਨੀ ਨੇ ਚੇਤਾਵਨੀ ਪੱਤਰ ਅਤੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 2, ਮਾਣਹਾਨੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਾਪਸ ਲੈ ਲਈ।

(4) ਬਰਾਂਚ ਮੈਨੇਜਰ, ਰਈਆ, ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਇੱਕ ਦਾਅਵੇ ਦੇ ਨਿਪਟਾਰੇ ਵਿੱਚ ਬੇਨਿਯਮੀਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 2 ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਇੱਕ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਈ ਸੀ। ਡੂੰਘਾਈ ਨਾਲ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਦੋਸ਼ ਪਹਿਲੀ ਨਜ਼ਰੇ ਸਹੀ ਪਾਏ ਗਏ ਅਤੇ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰਬਰ 2 ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਅਨੁਸ਼ਾਸਨੀ ਕਾਰਵਾਈ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਇੱਕ ਚਾਰਜਸ਼ੀਟ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਅਤੇ ਜਾਂਚ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ ਗਈ। 12 ਜੂਨ, 2001 ਨੂੰ ਇੱਕ ਜਾਂਚ ਰਿਪੋਰਟ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਕੰਪਨੀ ਨੇ ਸ਼ੱਕੀ ਇਮਾਨਦਾਰੀ ਵਾਲੇ ਅਫਸਰਾਂ ਦੀ ਸੂਚੀ ਜਾਰੀ ਕੀਤੀ। ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 2 ਦਾ ਨਾਮ ਨੰਬਰ 4 ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸੇ ਦੌਰਾਨ, ਐਫਆਈਆਰ ਨੰਬਰ 49, ਮਿਤੀ 30 ਸਤੰਬਰ, 2001 ਨੂੰ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 2 ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਧਾਰਾ 411, 295-ਏ ਆਈਪੀਸੀ ਦੇ ਤਹਿਤ ਥਾਣਾ ਨੂਰਪੁਰ ਬੇਦੀ ਵਿਖੇ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਜਿਲਾ. ਰੋਪੜ। ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰਬਰ 2 ਨੂੰ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਆਖਰਕਾਰ ਜ਼ਮਾਨਤ 'ਤੇ ਰਿਹਾਅ ਹੋ ਗਿਆ। ਉਸਦੀ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰੀ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਉਸਨੂੰ ਮੁਅੱਤਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਨੁਸ਼ਾਸਨੀ ਕਾਰਵਾਈ ਇੱਕ ਵਾਧੇ ਦੇ ਰੋਕਣ, ਇੱਕ ਮਾਮੂਲੀ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਨਾਲ ਸਮਾਪਤ ਹੋਈ। ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰਬਰ 2 ਦੀ ਅਪੀਲ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਧਾਰਾ 156(3) ਸੀ.ਆਰ.ਪੀ.ਸੀ., ਮਿਤੀ 23 ਅਗਸਤ, 2004 ਨੂੰ ਇਲਾਕਾ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ, ਲੁਧਿਆਣਾ ਅੱਗੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਦਰਜ ਕਰਵਾਈ। ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਵਿੱਚ, ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰਬਰ 2 ਨੇ ਪੁਲਿਸ ਥਾਣਾ ਮਾਡਲ ਟਾਊਨ, ਲੁਧਿਆਣਾ ਨੂੰ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਵਿੱਚ ਨਾਮਜ਼ਦ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਖਿਲਾਫ ਅਪਰਾਧਿਕ ਮਾਮਲਾ ਦਰਜ ਕਰਨ ਲਈ ਹਦਾਇਤਾਂ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਦੀ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ। ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ, ਪਹਿਲੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ, ਲੁਧਿਆਣਾ, ਨੇ 23 ਅਗਸਤ, 2004 ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਰਾਹੀਂ ਡਿਪਟੀ ਸੁਪਰਡੈਂਟ ਆਫ ਪੁਲਿਸ, ਥਾਣਾ ਮਾਡਲ ਟਾਊਨ, ਲੁਧਿਆਣਾ ਨੂੰ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਅਤੇ ਦੋ ਮਹੀਨਿਆਂ ਵਿੱਚ ਰਿਪੋਰਟ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਦੇ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤੇ ਸਨ। ਪੁਲਿਸ ਨੇ 16 ਨਵੰਬਰ, 2004 ਨੂੰ ਇੱਕ ਜਾਂਚ ਰਿਪੋਰਟ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ। 11 ਅਪ੍ਰੈਲ, 2005 ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ, ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਨੇ ਮੁਢਲੇ ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਕਰਨ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰਬਰ 2 ਨੂੰ

ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ। ਉਪਰੋਕਤ ਹੁਕਮਾਂ ਤੋਂ ਦੁਖੀ ਹੋ ਕੇ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 2 ਨੇ ਵਧੀਕ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ, ਲੁਧਿਆਣਾ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਮੁੜ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ।

(5) ਵਿੱਚ, ਵਧੀਕ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ, ਲੁਧਿਆਣਾ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ, ਪਹਿਲੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ, ਲੁਧਿਆਣਾ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪੂਰਵਜ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤੇ 23 ਅਗਸਤ, 2004 ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰਕੇ ਇੱਕ ਗਲਤੀ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ 23 ਅਗਸਤ, 2004 ਦਾ ਹੁਕਮ ਸੀ.ਆਰ.ਪੀ.ਸੀ. ਦੀ ਧਾਰਾ 156(3) ਦੇ ਤਹਿਤ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੁਕਮ ਸੀ ਅਤੇ 16 ਨਵੰਬਰ, 2004 ਦੀ ਜਾਂਚ ਰਿਪੋਰਟ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਣ 'ਤੇ, ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਨੂੰ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਦਰਜ ਕਰਨ ਲਈ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ। ਐਫਆਈਆਰ ਅਤੇ ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰੋ। ਅੱਗੇ ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਕਿ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਨੇ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰਬਰ 2 ਨੂੰ ਸੰਮਨ ਸਬੂਤ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ ਹੁਕਮ ਪਾਸ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਗਲਤੀ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ, ਸਿੱਖਿਅਤ ਵਧੀਕ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ ਨੇ ਰੀਵੀਜ਼ਨ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੇ ਦਿੱਤੀ, ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰ. 2 ਨੂੰ ਮੁਢਲੇ ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਕਰਨ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ, ਪਹਿਲੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ, ਲੁਧਿਆਣਾ ਨੂੰ ਇਸ ਮਾਮਲੇ 'ਤੇ ਮੁੜ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ। ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ 23 ਅਗਸਤ, 2004 ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਇਹ ਵੀ ਹਦਾਇਤ ਕੀਤੀ ਕਿ ਪੁਲਿਸ ਵੱਲੋਂ ਕੇਸ ਦਰਜ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਰਿਪੋਰਟ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਜਾਂ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਤੱਤ ਨਾ ਹੋਣ ਦੀ ਸੂਰਤ ਵਿੱਚ, ਕੈਸਲੇਸ਼ਨ ਰਿਪੋਰਟ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ।

(6) ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਵਧੀਕ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ, ਲੁਧਿਆਣਾ ਨੇ 19 ਜੁਲਾਈ, 2005 ਦੇ ਅਣਗੌਲੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਪਾਸ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਗਲਤੀ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਰੀਵੀਜ਼ਨਲ ਕੋਰਟ ਵੱਲੋਂ ਇਹ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਹੁਕਮ ਮਿਤੀ 23 ਅਗਸਤ, 2004 ਕੋਡ ਦੀ ਧਾਰਾ 156(3) ਦੇ ਤਹਿਤ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਇੱਕ ਆਦੇਸ਼ ਸੀ, ਗਲਤ ਹੈ। ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ, ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ/ਸ਼ਿਕਾਇਤ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋਏ। ਜ਼ਾਬਤੇ ਦੀ ਧਾਰਾ 156(3) ਦੇ ਤਹਿਤ ਦਰਜ ਕਰਕੇ, ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਲਈ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੀ ਸੂਰਤ ਵਿੱਚ, ਪੁਲਿਸ ਐਫਆਈਆਰ ਦਰਜ ਕਰਨ ਲਈ ਪਾਬੰਦ ਹੈ। ਦੀ ਪੜਤਾਲ ਤੱਥਾਂ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਸੀਆਰਪੀਸੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 173 ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਇੱਕ ਰਿਪੋਰਟ ਪੇਸ਼ ਕਰੋ, ਜੇਕਰ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ, ਜਾਂਚ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਰਿਪੋਰਟ ਮੰਗਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਧਾਰਾ 202 ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਇੱਕ ਆਦੇਸ਼ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇਗਾ। Cr.PC ਦਾ, ਅਰਥਾਤ; ਕੋਡ ਦੇ ਚੈਪਟਰ XV ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਆਦੇਸ਼, ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਮੁਕੱਦਮਾ ਅਦਾਲਤ ਨੋਟਿਸ ਲੈਣ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਪੁਲਿਸ ਰਿਪੋਰਟ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਇੱਕ ਨਿੱਜੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਵਜੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਈ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਮੰਨਦੀ ਹੈ।

(7) ਅੱਗੇ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਨੇ ਕੋਡ ਦੇ ਚੈਪਟਰ XV ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਨੂੰ ਅਪਣਾਇਆ ਅਤੇ, ਇਸਲਈ, ਪੁਲਿਸ ਤੋਂ ਰਿਪੋਰਟ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਣ 'ਤੇ, ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰਬਰ 2 ਨੂੰ ਮੁਢਲੇ ਸਬੂਤ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਸਹੀ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ। ਸੀ.ਆਰ.ਪੀ.ਸੀ. ਦੀ ਧਾਰਾ 397 ਦੇ ਅਧੀਨ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਨੂੰ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇਵੇ ਕਿ ਉਹ 23 ਅਗਸਤ, 2004 ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਐਫਆਈਆਰ ਦਰਜ ਕਰਨ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਮੰਨੇ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਧਾਰਾ ਅਧੀਨ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਆਦੇਸ਼ 156(3) ਸੀ.ਆਰ.ਪੀ.ਸੀ. ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਰੀਵੀਜ਼ਨਲ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੁਕਮ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਇਸ ਨੂੰ ਪਾਸੇ ਰੱਖਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

(8) ਜਵਾਬਦੇਹ ਲਈ ਵਕੀਲ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਦਲੀਲ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਰੀਵੀਜ਼ਨਲ ਕੋਰਟ ਨੇ ਕੋਈ ਗੈਰ-

ਕਾਨੂੰਨੀ ਜਾਂ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਕੋਈ ਗਲਤੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਧਾਰਾ 482 ਸੀਆਰਪੀਸੀ ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੇ ਡਿਸਚਾਰਜ ਵਿੱਚ ਸੁਧਾਰ ਜਾਂ ਦਖਲਅੰਦਾਜ਼ੀ ਦੀ ਵਾਰੰਟੀ ਹੋਵੇਗੀ, ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਆਦੇਸ਼ ਮਿਤੀ 23 ਅਗਸਤ, 2004, ਧਾਰਾ 156(3) ਸੀਆਰਪੀਸੀ ਦੇ ਤਹਿਤ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਇੱਕ ਆਦੇਸ਼ ਸੀ, ਅਤੇ, ਇਸਲਈ, ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਨੇ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੂੰ ਮੁਢਲੇ ਸਬੂਤ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਕਰਨ ਲਈ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਵਿੱਚ ਗਲਤੀ ਕੀਤੀ। ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਨੇ ਧਾਰਾ 156(3) ਸੀਆਰਪੀਸੀ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਨੂੰ ਅਪਣਾਇਆ ਸੀ, ਉਸ ਨੂੰ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ ਕਿ ਪੁਲਿਸ ਇੱਕ ਐਫਆਈਆਰ ਦਰਜ ਕਰੇ, ਅਤੇ, ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਧਾਰਾ 173 ਸੀਆਰਪੀਸੀ ਦੇ ਤਹਿਤ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਅਤੇ ਰਿਪੋਰਟ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧੇ। ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਵਾਰ ਸੀਆਰਪੀਸੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 156(3) ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਪੁਲਿਸ ਇੱਕ ਐਫਆਈਆਰ ਦਰਜ ਕਰਨ ਲਈ ਪਾਬੰਦ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੇ ਗਏ ਦੋਸ਼ਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਨੇ ਜਾਂਚ ਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤੇ, ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਐਫਆਈਆਰ ਦਰਜ ਕਰਨ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਐਫਆਈਆਰ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ, ਰਿਪੋਰਟ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਕੇ, ਪੁਲਿਸ ਨੇ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਕੋਡ ਦੀ ਧਾਰਾ 156(3) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਵੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕੀਤੀ। ਰਿਵੀਜ਼ਨਲ ਕੋਰਟ ਨੇ ਸਿਰਫ ਇਸ ਅਸਪਸ਼ਟਤਾ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਨੂੰ ਐਫਆਈਆਰ ਦਰਜ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇ ਕੇ ਇਸ ਗਲਤੀ ਨੂੰ ਸੁਧਾਰਨ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ। ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਐਫਆਈਆਰ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ, ਪੁਲਿਸ ਕੋਲ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ, ਇਸ ਲਈ, ਰਿਵੀਜ਼ਨਲ ਕੋਰਟ ਨੇ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਗਲਤੀ ਨੂੰ ਠੀਕ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਾਨੂੰਨ, ਅਪ੍ਰਵਾਨਿਤ ਆਦੇਸ਼ ਦਖਲ ਦੀ ਮੰਗ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਅੱਗੇ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ 23 ਅਗਸਤ, 2004 ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਪਾਸ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਅਧਿਆਇ XV ਦੇ ਤਹਿਤ, ਨੋਟਿਸ ਨਹੀਂ ਲਿਆ, ਅਰਥਾਤ; ਸੈਕਸ਼ਨ 200 ਤੋਂ 203। ਉਕਤ ਹੁਕਮ ਕੋਡ ਦੇ ਅਧਿਆਇ XV ਦੇ ਤਹਿਤ, ਸੈਕਸ਼ਨ 156(3) Cr.PC ਦੇ ਅਧੀਨ, ਇੱਕ ਨਿੱਜੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾ ਇਲਾਜ ਕਰਨ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਨੇ 23 ਅਗਸਤ, 2004 ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਪਾਸ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਕੋਡ ਦੇ ਚੈਪਟਰ XV ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਨੋਟਿਸ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਜਾਂ ਅੱਗੇ ਵਧਿਆ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ, ਇਸ ਲਈ, ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਰੀਵੀਜ਼ਨਲ ਕੋਰਟ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਨੂੰ ਆਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਵਿੱਚ ਜਾਇਜ਼ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਹੀ ਸੀ। 23 ਅਗਸਤ, 2004, ਇੱਕ ਐਫਆਈਆਰ ਦਰਜ ਕਰਨ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ।

(9) ਮੈਂ ਧਿਰਾਂ ਲਈ ਸਿੱਖਿਅਤ ਵਕੀਲ ਸੁਣੇ ਹਨ ਅਤੇ ਪੇਪਰ ਬੁੱਕ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਿਆ ਹੈ।

(10) 23 ਅਗਸਤ, 2004 ਦੇ ਆਰਡਰ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰਨ ਯੋਗ ਨੁਕਤੇ ਹਨ, ਅਰਥਾਤ, ਕੀ ਉਪਰੋਕਤ ਹੁਕਮ ਧਾਰਾ 156(3) ਸੀਆਰਪੀਸੀ ਦੇ ਅਧੀਨ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਆਦੇਸ਼ ਸੀ ਜਾਂ ਇਸਦੀ ਧਾਰਾ 202 ਅਧੀਨ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਆਦੇਸ਼ ਸੀ। ਇੱਕ ਸਹਾਇਕ ਨੁਕਤਾ ਜੋ ਨਿਰਣੇ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਹੈ, ਕੀ ਵਿਦਵਾਨ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ ਕੋਲ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਨੂੰ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਸੀ, 23 ਅਗਸਤ, 2004 ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਕੋਡ ਦੇ ਅਧਿਆਇ XII ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਇੱਕ ਐਫਆਈਆਰ ਦਰਜ ਕਰਨ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਅਧੀਨ ਜਾਂਚ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਮੰਨਣ ਲਈ। .

(11) 23 ਅਗਸਤ, 2004 ਦੇ ਹੁਕਮ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਸੰਬੰਧਿਤ ਵਿਧਾਨਕ ਉਪਬੰਧਾਂ ਅਤੇ ਨਿਆਇਕ ਉਦਾਹਰਣਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨਾ ਉਚਿਤ ਹੋਵੇਗਾ। ਕੋਡ ਦੀ ਧਾਰਾ 156 ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੈ:-

(12) . ਸਵੈਦਨਸ਼ੀਲ ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਜਾਂਚ ਲਈ ਪੁਲਿਸ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ -

- (1) ਕਿਸੇ ਪੁਲਿਸ ਸਟੇਸ਼ਨ ਦਾ ਕੋਈ ਵੀ ਅਧਿਕਾਰੀ, ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੇ ਹੁਕਮ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਵੈਦਨਸ਼ੀਲ ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਸਦੀ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਅਜਿਹੇ ਸਟੇਸ਼ਨ ਦੀ ਸੀਮਾ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸਥਾਨਕ ਖੇਤਰ 'ਤੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਵਾਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਅਧਿਆਇ XIII ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਜਾਂ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹੋਵੇਗੀ। .
- (2) ਅਜਿਹੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਪੁਲਿਸ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਸਵਾਲੀਆ ਨਿਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਬਣਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ ਕਿ ਇਹ ਕੇਸ ਉਹ ਸੀ ਜਿਸ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਧਾਰਾ ਅਧੀਨ ਅਜਿਹੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੂੰ ਅਧਿਕਾਰਤ ਨਹੀਂ ਸੀ।
- (3) ਧਾਰਾ 1190 ਅਧੀਨ ਅਧਿਕਾਰਤ ਕੋਈ ਵੀ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਅਜਿਹੀ ਜਾਂਚ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਬੋਵ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਕੋਡ ਦੀ ਧਾਰਾ 202 ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੈ:-

"202. ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੇ ਮੁੱਦੇ ਨੂੰ ਮੁਲਤਵੀ ਕਰਨਾ।— (1) ਕੋਈ ਵੀ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ, ਕਿਸੇ ਅਪਰਾਧ ਦੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਣ 'ਤੇ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਹ ਨੋਟਿਸ ਲੈਣ ਲਈ ਅਧਿਕਾਰਤ ਹੈ ਜਾਂ ਜੋ ਧਾਰਾ 192 ਦੇ ਤਹਿਤ ਉਸ ਨੂੰ ਸੌਂਪਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਜੇਕਰ ਉਹ ਉਚਿਤ ਸਮਝੇ, ਤਾਂ ਇਸ ਮੁੱਦੇ ਨੂੰ ਮੁਲਤਵੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਦੋਸ਼ੀ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਕਾਰਵਾਈ ਦੀ, ਅਤੇ ਜਾਂ ਤਾਂ ਖੁਦ ਕੇਸ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਲਈ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਪੁਲਿਸ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂ ਅਜਿਹੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਉਹ ਉਚਿਤ ਸਮਝਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਕਿ ਕੀ ਕਾਰਵਾਈ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦਾ ਆਧਾਰ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ:

ਬਸ਼ਰਤ ਕਿ ਜਾਂਚ ਲਈ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਨਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ-

- (a) ਜਿੱਥੇ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਨੂੰ ਇਹ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਜੁਰਮ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੈਸ਼ਨ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਸੁਣਵਾਈਯੋਗ ਹੈ; ਜਾਂ
  - (b) ਜਿੱਥੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕਿਸੇ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਅਤੇ ਹਾਜ਼ਰ ਗਵਾਹਾਂ (ਜੇ ਕੋਈ ਹੋਵੇ) ਦੀ ਧਾਰਾ 200 ਦੇ ਤਹਿਤ ਸਹੁੰ 'ਤੇ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ।
- (2) ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਅਧੀਨ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਵਿੱਚ, ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ, ਜੇਕਰ ਉਹ ਉਚਿਤ ਸਮਝਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਸਹੁੰ 'ਤੇ ਗਵਾਹਾਂ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਲੈ ਸਕਦਾ ਹੈ:

ਬਸ਼ਰਤ ਕਿ ਜੇ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਨੂੰ ਇਹ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਜੁਰਮ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੈਸ਼ਨ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਕਰਨ ਯੋਗ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸਾਰੇ ਗਵਾਹ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਹੁੰ 'ਤੇ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਲਈ ਬੁਲਾਵੇਗਾ।

- (3) ਜੇਕਰ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਦੇ ਅਧੀਨ ਕੋਈ ਪੁਲਿਸ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨਾ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਤਫ਼ਤੀਸ਼ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸ ਕੋਲ ਉਸ ਜਾਂਚ ਲਈ ਇਸ ਕੋਡ ਦੁਆਰਾ ਪੁਲਿਸ ਸਟੇਸ਼ਨ ਦੇ ਇੰਚਾਰਜ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਹੋਣਗੀਆਂ, ਸਿਵਾਏ ਬਿਨਾਂ ਵਾਰੰਟ ਦੇ ਗ੍ਰਿਫ਼ਤਾਰ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ। ."

(12) L THE CODES ਦਾ ਇੱਕ ਪੇਰੂ ਆਲਪਰਿਊਜ਼ਲ ਈਥਾਤੀ ਸੈਕਸ਼ਨ t156 ਕੋਡ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ

ਹੈ, ਅਧਿਆਇ XII ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਸਿਰਲੇਖ "ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਜਾਣਕਾਰੀ ਅਤੇ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਦੀਆਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ" ਵਜੋਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਅਧਿਆਇ ਇਸ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ।

ਪੁਲਿਸ ਅਫਸਰਾਂ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਗਿਣਨਯੋਗ ਅਪਰਾਧਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਲਈ। ਸੰਹਿਤਾ ਦੀ ਧਾਰਾ 156(3) ਇੱਕ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਨੂੰ, ਸੰਹਿਤਾ ਦੀ ਧਾਰਾ 156(1) ਅਤੇ (2) ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸ਼ਰਤਾਂ ਵਿੱਚ, ਜਾਂਚ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਲਈ ਇੱਕ ਆਦੇਸ਼ ਪਾਸ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣਾਉਂਦੀ ਹੈ, ਭਾਵ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨੀ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਜਾਂਚ ਲਈ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਅਧਿਆਇ XII ਵਿੱਚ, ਧਾਰਾ 156(3) ਸੀ.ਆਰ.ਪੀ.ਸੀ. ਦੇ ਤਹਿਤ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਇੱਕ ਹੁਕਮ, ਪੁਲਿਸ ਦੇ ਨਾਲ, ਸੀ.ਆਰ.ਪੀ.ਸੀ. ਦੀ ਧਾਰਾ 154 ਦੇ ਤਹਿਤ, ਇੱਕ ਰਿਪੋਰਟ ਦਰਜ ਕਰਨ ਦੇ ਨਾਲ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਸਨੂੰ ਆਮ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲੀ ਸੂਚਨਾ ਰਿਪੋਰਟ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

(13) ਰਿਪੋਰਟ ਦਰਜ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਚੈਪਟਰ XII ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਇੱਕ ਪੁਲਿਸ ਅਧਿਕਾਰੀ ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧਦਾ ਹੈ। ਜ਼ਾਬਤੇ ਦੀ ਧਾਰਾ 173 ਦੇ ਤਹਿਤ, ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਅੰਤਿਮ ਰਿਪੋਰਟ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਦੇ ਨਾਲ ਜਾਂਚ ਸਮਾਪਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਅਧਿਆਇ XII ਦੇ ਅਧੀਨ ਜਾਂਚ, ਪੁਲਿਸ ਦੁਆਰਾ ਕਿਸੇ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੁਆਰਾ ਆਦੇਸ਼ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ, ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਬਸ਼ਰਤਕੇ ਪੁਲਿਸ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੂਚਨਾ ਕਿਸੇ ਮਾਨਤਾਯੋਗ ਅਪਰਾਧ ਦੇ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਕਰਦੀ ਹੋਵੇ। ਜਾਂਚ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ, ਇੱਕ ਪੁਲਿਸ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੁਆਰਾ, ਭਾਵੇਂ ਉਸਦੀ ਆਪਣੀ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਸਮਾਨ ਹੈ ਅਤੇ ਅਧਿਆਇ XII ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਹੈ।

(14) ਇੱਕ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇੱਕ ਬਿਨੈ-ਪੱਤਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਣ 'ਤੇ, ਸੰਹਿਤਾ ਦੀ ਧਾਰਾ 156(3) ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਿਰਧਾਰਤ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਜਾਂ ਅਧਿਆਇ XV, ਇੱਕ ਅਧਿਆਇ ਜਿਸਦਾ ਸਿਰਲੇਖ ਹੈ "ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਿਕਾਇਤਾਂ" ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਲਈ ਅਧਿਕਾਰਤ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਅਧਿਆਇ XV ਦੇ ਅਧੀਨ ਅੱਗੇ ਵਧਣਾ ਉਚਿਤ ਸਮਝਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਕੋਡ ਦੀ ਧਾਰਾ 202(1) ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਆਦੇਸ਼ ਪਾਸ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਪੁਲਿਸ ਅਧਿਕਾਰੀ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂਚ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਇੱਕ ਰਿਪੋਰਟ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਜਾਂਚ, ਧਾਰਾ 156(3) ਸੀਆਰਪੀਸੀ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਲਪਨਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਜਾਂਚ ਤੋਂ ਵੱਖਰੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਐਫਆਈਆਰ ਦਰਜ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਸਿਰਫ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਣ ਲਈ ਕਿ ਕੀ ਅਗਲੀ ਕਾਰਵਾਈ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੀ.ਆਰ.ਪੀ.ਸੀ. ਦੀ ਧਾਰਾ 173 ਅਧੀਨ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਅੰਤਿਮ ਰਿਪੋਰਟ ਦੇ ਸਮਾਨ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਇੱਥੇ ਇਹ ਦੱਸਣਾ ਵੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਸੰਹਿਤਾ ਦੀ ਧਾਰਾ 156(3) ਅਧੀਨ ਵਰਤੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਵੱਲੋਂ ਕਿਸੇ ਜੁਰਮ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਲੈਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਜਦੋਂਕਿ ਧਾਰਾ 202(1) ਅਧੀਨ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨੋਟਿਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਇੱਕ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ, ਨੋਟਿਸ ਲੈਣ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸੀਆਰਪੀਸੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 202(1) ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਆਦੇਸ਼ ਪਾਸ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਸੀਆਰਪੀਸੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 156(3) ਦੇ ਤਹਿਤ ਨਿਰਧਾਰਤ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਸਥਿਤੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉੱਪਰ ਨੋਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਮਾਣਯੋਗ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੈਸਲਿਆਂ ਤੋਂ ਸਮਰਥਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜਿਸਦਾ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਰਥਾਤ;

- (i) ਦੋਵਰਾਪਲੀ ਲਕਸ਼ਮੀਨਾਰਾਇਣ ਰੈਡੀ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਵੀ. ਨਰਾਇਣ ਰੈਡੀ ਅਤੇ ਹੋਰ (1)।
- (ii) ਤੁਲਾ ਰਾਮ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਕਿਸ਼ੋਰ ਸਿੰਘ (2)

(iii) ਸੁਰੇਸ਼ ਚੰਦ ਜੈਨ ਬਨਾਮ ਐਮਪੀ ਰਾਜ ਅਤੇ ਹੋਰ (3)

(iv) ਦੇ ਅੰਦਰ ਦੇਵਰਾਪੱਲੀਸਿਲ I aksh!minarayanad Raddy others (*supra*), ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਭੂਤਾ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹੈ:

“ਸੈਕਸ਼ਨ 156(3) ਅਧਿਆਇ XII ਵਿੱਚ, ਸੁਰਖੀ ਹੇਠ ਆਉਂਦਾ ਹੈ:

"ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਜਾਣਕਾਰੀ ਅਤੇ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਦੀਆਂ ਉਹਨਾਂ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ", ਜਦੋਂ ਕਿ ਸੈਕਸ਼ਨ 202 ਚੈਪਟਰ XV ਵਿੱਚ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਸਿਰਲੇਖ "ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਨੂੰ ਸ਼ਿਕਾਇਤਾਂ" ਹੈ। ਧਾਰਾ 156(3) ਦੇ ਤਹਿਤ ਪੁਲਿਸ ਜਾਂਚ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਸੈਕਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸਿੱਧੀ ਜਾਂਚ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਤੋਂ ਵੱਖਰੀ ਹੈ। 202(1) ਦੇਵੋਂ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਪੜਾਵਾਂ 'ਤੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਪਹਿਲਾ ਕੰਮ ਕਾਗਨੀਜ਼ੋਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਦੂਜਾ ਨੋਟਿਸ ਦੇ ਬਾਅਦ ਦੇ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਜਦੋਂ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਕੇਸ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਗਿਣਨਯੋਗ ਅਪਰਾਧ ਦੇ ਕਮਿਸ਼ਨ ਬਾਰੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਧਾਰਾ ਅਧੀਨ ਸ਼ਕਤੀ. ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੁਆਰਾ ਧਾਰਾ 190(1)(a) ਦੇ ਅਧੀਨ ਜੁਰਮ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਲੈਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ 156(3) ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਪਰ ਜੇ ਉਹ ਇੱਕ ਵਾਰ ਅਜਿਹਾ ਸੰਕਲਪ ਲੈਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅਧਿਆਇ XV ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਈ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਨੂੰ ਅਪਣਾ ਲੈਂਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਪੂਰਵ-ਗਿਆਨ ਦੇ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਵਾਪਸ ਜਾਣ ਅਤੇ ਧਾਰਾ 156(3) ਦਾ ਲਾਭ ਲੈਣ ਲਈ ਸਮਰੱਥ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਹੋਰ ਵੀ ਨੋਟ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 156 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (3) ਅਧੀਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੁਕਮ, ਧਾਰਾ 156(1) ਦੇ ਤਹਿਤ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਜਾਂਚ ਦੀਆਂ ਆਪਣੀਆਂ ਪੂਰੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਲਈ ਅਨੁਮਤੀ ਰੀਮਾਈਡਰ ਜਾਂ ਸੂਚਨਾ ਦੇਣ ਦੇ ਸੁਭਾਅ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਅਜਿਹੀ ਜਾਂਚ ਪੂਰੀ ਨਿਰੰਤਰ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਨੂੰ ਗ੍ਰਹਿਣ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜੋ ਧਾਰਾ 156 ਦੇ ਤਹਿਤ ਸਬੂਤ ਇਕੱਠੇ ਕਰਨ ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਨਾਲ ਖਤਮ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

- (1) ਏਆਈਆਰ 1976 ਐਸਸੀ 1672
- (2) ਏਆਈਆਰ 1977 ਐਸਸੀ 2401
- (3) ਜੇ.ਟੀ. 2001 (2) ਐਸ.ਸੀ., 81

ਧਾਰਾ 173 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਰਿਪੋਰਟ ਜਾਂ ਚਾਰਜਸ਼ੀਟ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਧਾਰਾ 202 ਅਜਿਹੇ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਅਧਿਆਇ XV ਦੇ ਅਧੀਨ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੁਆਰਾ ਕੁਝ ਸਬੂਤ ਇਕੱਠੇ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ, ਪਰ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਲੈਣ ਲਈ ਨਾਕਾਫੀ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਨਿਰਧਾਰਤ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਵਿੱਚ ਅਗਲਾ ਕਦਮ. ਅਜਿਹੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 202 ਦੇ ਅਧੀਨ, ਉਸ ਧਾਰਾ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸੀਮਾਵਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ, ਇੱਕ ਜਾਂਚ "ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਕਿ ਅੱਗੇ ਵਧਣ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦਾ ਆਧਾਰ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ" ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ਨ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਧਾਰਾ 202 ਦੇ ਤਹਿਤ ਜਾਂਚ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਪੁਲਿਸ ਰਿਪੋਰਟ 'ਤੇ ਨਵਾਂ ਕੇਸ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਬਲਕਿ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇੱਕ ਸ਼ਿਕਾਇਤ 'ਤੇ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਨਾ ਹੈ।

- (16) ਤੁਲਾ ਰਾ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਮਾਨ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋਏ

ਹੋਰ (ਸੁਪਰਾ), ਇਹ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਆਯੋਜਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ:-

“ਇਨ੍ਹਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ, ਅਸੀਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹਾਂ ਕਿ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਾਰਵਾਈ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਰਥਤ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਅਤੇ ਗਵਾਹਾਂ ਦੇ ਬਿਆਨ ਦਰਜ ਕਰਨ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਵਿਰੁੱਧ ਕਾਰਵਾਈ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਗਲਤੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਧਾਰੇ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਨੁਕਤਿਆਂ 'ਤੇ ਚਰਚਾ ਕੀਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਕਈ ਫੈਸਲਿਆਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਵੀ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਲਏ ਗਏ ਵਿਚਾਰ ਨਾਲ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਵਿਚਾਰਨ 'ਤੇ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਸਾਹਮਣੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ:

1. ਇਹ ਕਿ ਇੱਕ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ S.156 (3) ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੇਵਲ ਪੂਰਵ-ਗਿਆਨ ਦੇ ਪੜਾਅ 'ਤੇ, ਭਾਵ, ਧਾਰਾ 190, 200 ਅਤੇ 204 ਦੇ ਅਧੀਨ ਨੋਟਿਸ ਲੈਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਅਤੇ ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਅਧਿਆਇ 14 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਨੋਟਿਸ ਲੈਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, 'ਤੇ ਜਾਂਚ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ 156(3) ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਿਸੇ ਵੀ ਜਾਂਚ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦੇਣ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਧਾਰਾ 202 ਦੇ ਪ੍ਰਵਾਨ ਦੇ ਅੰਦਰ ਨਾ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਉਹ ਪੁਲਿਸ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂਚ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੇ ਕਿ ਧਾਰਾ ਦੁਆਰਾ ਵਿਚਾਰੀ ਗਈ ਜਾਂਚ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇਗੀ। ਕੋਡ ਦੇ 202.
2. ਜਿੱਥੇ ਕੋਈ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਨੋਟਿਸ ਲੈਣ ਦੀ ਚੋਣ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਵਿਕਲਪਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਅਪਣਾ ਸਕਦਾ ਹੈ:
  - (a) ਉਹ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਦੀ ਪੜਚੋਲ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਤਸੱਲੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦੇ ਆਧਾਰ ਹਨ ਤਾਂ ਉਹ ਤੁਰੰਤ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਕਾਰਵਾਈ ਜਾਰੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਪਰ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸਨੂੰ ਧਾਰਾ 200 ਦੀਆਂ ਲੋੜਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਜਾਂ ਉਸਦੇ ਗਵਾਹਾਂ ਦੇ ਸਬੂਤ ਦਰਜ ਕਰਨੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ।
  - (b) ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੇ ਮੁੱਦੇ ਨੂੰ ਮੁਲਤਵੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਖੁਦ ਜਾਂਚ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ।
  - (c) ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੇ ਮੁੱਦੇ ਨੂੰ ਮੁਲਤਵੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂਚ ਜਾਂ ਪੁਲਿਸ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂਚ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ।
3. ਜੇਕਰ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਅਤੇ ਗਵਾਹਾਂ ਦੇ ਬਿਆਨਾਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜਾਂ ਜਾਂਚ ਅਤੇ ਜਾਂਚ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦੇ ਆਧਾਰ ਹਨ ਤਾਂ ਉਹ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ।
4. ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਕੋਡ ਦੇ ਐਸ. 156 (3) ਦੇ ਤਹਿਤ ਨੋਟਿਸ ਲੈਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ

ਪੁਲਿਸ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂਚ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਰਿਪੋਰਟ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਰਿਪੋਰਟ 'ਤੇ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਦੋਸ਼ੀ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਦੋਸ਼ੀ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਤੁਰੰਤ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਸ਼ਿਕਾਇਤ 'ਤੇ ਆਪਣਾ ਮਨ ਲਗਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਦਾਇਰ ਕਰੋ ਅਤੇ ਉੱਪਰ ਦੱਸੇ ਅਨੁਸਾਰ ਧਾਰਾ 190 ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰੋ।

(17) ਇੱਕ ਨਿਰਣਾ, ਅਰਥਾਤ. ਸੁਰੇਸ਼ ਚੰਦ ਜੈਨ (*ਸੁਪਰਾ*), ਵੀ ਹਵਾਲੇ ਦੀ ਲੋੜ ਹੋਵੇਗੀ। ਵਿਵਾਦ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਸੀਹਿਤਾ ਦੀ ਧਾਰਾ 156(3) ਸੀਆਰਪੀਸੀ ਅਤੇ ਧਾਰਾ 202 ਦੇ ਅਧੀਨ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਿਰਧਾਰਤ ਪੁੱਛਗਿੱਛਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਬਾਰੇ, ਇਸ ਨੂੰ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ:-

“ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਥਿਤੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ। ਕੋਈ ਵੀ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ, ਜੁਰਮ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਲੈਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਕੋਡ ਦੀ ਧਾਰਾ 156(3) ਅਧੀਨ ਜਾਂਚ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਉਹ ਅਜਿਹਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਸਹੁੰ 'ਤੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਦੀ ਜਾਂਚ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਪਵੇਗੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਅਪਰਾਧ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਨਹੀਂ ਲੈ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਦੇਸ਼ ਲਈ

ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਤਫ਼ਤੀਸ਼ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਐਫਆਈਆਰ ਦਰਜ ਕਰਨ ਲਈ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਹੈ। ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਐੱਫ.ਆਈ.ਆਰ. ਦੇ ਸਾਰੇ ਦਰਜ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਕੋਡ ਦੀ ਧਾਰਾ 154 ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਅਨੁਸਾਰ ਪੁਲਿਸ ਸਟੇਸ਼ਨ ਦੇ ਦਫ਼ਤਰ-ਇੰਚਾਰਜ ਦੁਆਰਾ ਰੱਖੀ ਗਈ ਇੱਕ ਕਿਤਾਬ ਵਿੱਚ ਗਿਆਨਯੋਗ ਅਪਰਾਧ ਦੇ ਕਮਿਸ਼ਨ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੇ ਤੱਤ ਨੂੰ ਦਰਜ ਕਰਨ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਕੋਈ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਜਾਬਤੇ ਦੀ ਧਾਰਾ 156(3) ਦੇ ਤਹਿਤ ਜਾਂਚ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ ਇੰਨੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਨਾ ਕਹੇ ਕਿ ਐੱਫ.ਆਈ.ਆਰ. ਦਰਜ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਇਹ ਬਾਣੇ ਦੇ ਇੰਚਾਰਜ ਦਾ ਫਰਜ਼ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਐੱਫ.ਆਈ.ਆਰ. ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਯੋਗ ਅਪਰਾਧ ਕਿਉਂਕਿ ਪੁਲਿਸ ਅਧਿਕਾਰੀ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੀ ਕੋਡ ਦੇ ਅਧਿਆਇ XII ਵਿੱਚ ਵਿਚਾਰੇ ਗਏ ਹੋਰ ਕਦਮ ਚੁੱਕ ਸਕਦਾ ਹੈ।”

(18) ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਅਧਿਆਇ II ਅਤੇ XV ਦੇ ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵੱਖਰੀਆਂ ਹਨ, ਇਹਨਾਂ ਅਧਿਆਇਆਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਵਿਚਾਰੀਆਂ ਗਈਆਂ ਪੁੱਛਗਿੱਛਾਂ ਵੱਖਰੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਹਨ। ਅਧਿਆਇ XV ਦੇ ਅਧੀਨ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦਾ ਇੱਕ ਸਹਾਰਾ ਅਧਿਆਇ XII ਦੇ ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੇ ਬਾਅਦ ਦੇ ਸਹਾਰਾ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਦਾ ਹੈ।

(19) ਮੰਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ, ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਧਾਰਾ 156, (3) ਸੀ.ਆਰ.ਪੀ.ਸੀ. ਦੇ ਤਹਿਤ ਦਰਜ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, 23 ਅਗਸਤ, 2004 ਨੂੰ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਹੁਕਮ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ:-

“ਅੱਜ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਤੁਰੰਤ ਸ਼ਿਕਾਇਤ। ਸੁਣਿਆ। ਇਸ ਨੂੰ ਪੁਲਿਸ ਸਟੇਸ਼ਨ, ਮਾਡਲ ਟਾਊਨ, ਲੁਧਿਆਣਾ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਉਪ ਪੁਲਿਸ ਕਪਤਾਨ ਨੂੰ ਜਾਂਚ ਲਈ ਭੇਜਿਆ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਦੋ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਰਿਪੋਰਟ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ।

(20) 11 ਦਸੰਬਰ 2004 ਨੂੰ ਪੁਲਿਸ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੇ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਅੱਗੇ ਆਪਣੀ ਜਾਂਚ ਰਿਪੋਰਟ

ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ। ਜਾਂਚ ਰਿਪੋਰਟ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਣ 'ਤੇ, ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ, ਪਹਿਲੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ, ਲੁਧਿਆਣਾ, ਨੇ 11 ਅਪ੍ਰੈਲ, 2005 ਦੇ ਆਪਣੇ ਹੁਕਮ ਰਾਹੀਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਹੋਰ ਮੁਦਲੇ ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ, ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਦਰਜ ਕਰਨ ਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤੇ ਅਤੇ ਕੇਸ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ 29 ਅਪ੍ਰੈਲ ਤੱਕ ਮੁਲਤਵੀ ਕਰ ਦਿੱਤੀ। 2005, ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਸਬੂਤ ਲਈ।

(21) ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉੱਪਰ ਨੋਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੇ 11 ਅਪ੍ਰੈਲ, 2005 ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਸੋਧ ਕੇ, ਵਾਧੀਕ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ, ਲੁਧਿਆਣਾ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ। ਰੀਵੀਜ਼ਨਲ ਕੋਰਟ, ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਫੈਸਲਿਆਂ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰਿਪੋਰਟ ਕੀਤੀ ਗਈ

ਦਲੀਪ ਕੌਰ ਬਨਾਮ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ, (4), ਗੁਰਮੇਜ ਕੌਰ ਬਨਾਮ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ, (5), ਜਗਤਾਰ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ, (6) ਅਤੇ ਗੁਰਦੀਪ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਹਰਿਆਣਾ ਰਾਜ, (7) ਨੇ ਫੈਸਲਾ ਸੁਣਾਇਆ ਕਿ ਇਹ ਹੁਕਮ 23 ਤਰੀਕ ਨੂੰ ਹੋਇਆ। ਅਗਸਤ, 2004, ਧਾਰਾ 156(3) ਸੀ.ਆਰ.ਪੀ.ਸੀ. ਦੇ ਤਹਿਤ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਇੱਕ ਹੁਕਮ ਸੀ ਅਤੇ, ਇਸਲਈ, ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਗਲਤੀ ਵਿੱਚ ਪੈ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਪਰੋਕਤ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਗਲਤ ਸਮਝਿਆ ਅਤੇ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਆਪਣੇ ਪੂਰਵਜ ਦੇ ਹੁਕਮ ਦਾ ਖੰਡਨ ਕੀਤਾ। ਇਹ ਵੀ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਪੁਲਿਸ ਐਫਆਈਆਰ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਜਾਂਚ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ, ਸੋਧ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਅਤੇ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ, ਪਹਿਲੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ, ਲੁਧਿਆਣਾ ਨੂੰ ਇਸ ਮਾਮਲੇ 'ਤੇ ਮੁੜ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤੇ ਗਏ। ਨਿਰਦੇਸ਼ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹਨ:-

“ਇਸ ਲਈ, ਇਹਨਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ, ਸਿੱਖਿਅਤ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ, ਪਹਿਲੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ, ਲੁਧਿਆਣਾ, ਜਿਸ ਨੇ ਇਹ ਗਲਤ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਨੂੰ ਇਸ ਮਾਮਲੇ 'ਤੇ ਮੁੜ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ 23 ਅਗਸਤ, 2004 ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਲਈ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕੇਸ ਦਰਜ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਪੁਲਿਸ ਉਹ ਪੁਲਿਸ ਰਿਪੋਰਟ ਪੇਸ਼ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਜੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਤੱਤ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਤਾਂ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਰੱਦ ਕਰਨ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਨੂੰ ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ ਲਈ ਇਲਾਕਾ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਨੂੰ ਭੇਜਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।”

(22) 23 ਅਗਸਤ ਅਤੇ 11 ਅਪ੍ਰੈਲ, 2005 ਦੇ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਬੇਅਰ A3bare1perusal 3, ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਛੱਡਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਨੇ ਕੋਡ ਦੇ ਚੈਪਟਰ XV ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਅਰਥਾਤ; ਇਸਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 202 ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਤੇ ਕੋਡ ਦੀ ਧਾਰਾ 156(3) ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਹੀਂ ਭਾਵ ਅਧਿਆਇ XII ਦੇ ਅਧੀਨ। "ਜਾਂਚ ਕਰੋ ਅਤੇ ਰਿਪੋਰਟ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰੋ" ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਉਹ ਸ਼ਬਦ ਹਨ ਜੋ ਸੀਆਰਪੀਸੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 202 ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਨਾ ਕਿ ਧਾਰਾ 156(3) ਸੀਆਰਪੀਸੀ ਵਿੱਚ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਸੋਧੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਉਪਰੋਕਤ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਗਲਤ ਸਮਝਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਨੇ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 156(3) ਸੀ.ਆਰ.ਪੀ.ਸੀ. ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤੇ ਕਿਉਂਕਿ 23 ਅਗਸਤ, 2004 ਅਤੇ 11 ਅਪ੍ਰੈਲ, 2005 ਦੇ ਹੁਕਮ ਸਪੱਸ਼ਟ ਅਤੇ ਅਸਪੱਸ਼ਟ ਹਨ ਅਤੇ ਧਾਰਾ 202 ਸੀ.ਆਰ.ਪੀ.ਸੀ., ਰੀਵੀਜ਼ਨਲ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਅਦਾਲਤ ਕੋਲ 11 ਅਪ੍ਰੈਲ, 2005 ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਅਤੇ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 156(3) ਸੀਆਰਪੀਸੀ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨਹੀਂ ਸੀ।

1998 (1) ਆਰਸੀਆਰ (ਅਪਰਾਧਿਕ) 686

2002 (1) ਆਰਸੀਆਰ (ਅਪਰਾਧਿਕ) 385

1992 (2) ਆਰਸੀਆਰ (ਅਪਰਾਧਿਕ) 134

(4) 1998 (3) RCR (Crl.) 466

(5)

(6)

(7)

2004, ਇੱਕ ਰਿਪੋਰਟ ਲਈ ਬੁਲਾਇਆ ਗਿਆ, ਤਾਂ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਣ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣਾਇਆ ਜਾ ਸਕੇ, ਕੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਅਜਿਹੀ ਸਮੱਗਰੀ ਸਾਹਮਣੇ ਆਈ ਹੈ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਅਧਿਆਇ XV ਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਅੱਗੇ ਵਧਣ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣਾਵੇਗੀ। ਰਿਪੋਰਟ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਅਤੇ ਇਸਦੀ ਪੜਚੋਲ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਿਆ ਕਿ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਦਰਜ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਮੁਢਲੇ ਸਬੂਤ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਕਰਨ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ। ਸਿੱਖਿਅਤ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਸੀ.ਆਰ.ਪੀ.ਸੀ. ਦੇ ਚੈਪਟਰ XV ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੋਰਸ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਕੀਤੀ, ਅਰਥਾਤ; ਧਾਰਾ 200 ਸੀਆਰਪੀਸੀ ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਵਾਰ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦੁਆਰਾ ਅਜਿਹਾ ਕੋਰਸ ਅਪਣਾਉਣ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਰੀਵੀਜ਼ਨਲ ਕੋਰਟ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਉਹ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 156(3) ਸੀਆਰਪੀਸੀ ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਿਰਧਾਰਤ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਕਰਨ ਲਈ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਲਈ ਧਾਰਾ 200 ਅਤੇ ਅਧੀਨ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਲੈਂਦੀ ਹੈ। ਜ਼ਾਬਤਾ ਦਾ 202, ਕਿਸੇ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 156(3) ਸੀਆਰਪੀਸੀ ਦੇ ਤਹਿਤ ਨਿਰਧਾਰਤ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ 'ਤੇ ਵਾਪਸ ਜਾਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਰੀਵੀਜ਼ਨਲ ਕੋਰਟ ਕੋਲ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਨੂੰ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਐਫਆਈਆਰ ਦਰਜ ਕਰਨ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅੰਤਿਮ ਰਿਪੋਰਟ ਦਰਜ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦੇਣ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਸੀ.ਆਰ.ਪੀ.ਸੀ. ਦੀ ਧਾਰਾ 173 ਦੇ ਤਹਿਤ ਰੀਵੀਜ਼ਨਲ ਕੋਰਟ, ਜੇਕਰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਸਿਰਫ 11 ਅਪ੍ਰੈਲ, 2005 ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਨੂੰ ਇਸ ਮਾਮਲੇ 'ਤੇ ਦੁਬਾਰਾ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਅਦਾਲਤ, ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ, ਅਭਿਨੰਦਨ ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ 173 ਸੀਆਰਪੀਸੀ ਦੇ ਤਹਿਤ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਰਿਪੋਰਟ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਲਈ, ਇੱਕ ਐਫਆਈਆਰ ਦਰਜ ਕਰਨ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਇੱਕ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਨੂੰ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਲਈ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਨੂੰ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਲਈ, ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨਾਲ ਨਿਯਤ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਝਾਅ ਬਨਾਮ ਦਿਨੇਸ਼ ਮਿਸ਼ਰਾ (8), ਮਾਣਯੋਗ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇੱਕ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ, ਜੋ ਪੁਲਿਸ ਉੱਤੇ ਨਿਗਰਾਨੀ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਉਹ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇਣ, ਚਾਰਜਸ਼ੀਟ, ਭਾਵ ਚਲਾਨ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਰੀਵੀਜ਼ਨਲ ਕੋਰਟ ਨੇ ਨਾ ਸਿਰਫ 23 ਅਗਸਤ, 2004 ਅਤੇ 11 ਅਪ੍ਰੈਲ, 2005 ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਗਲਤ ਸਮਝਿਆ, ਸਗੋਂ ਇਸ ਵਿੱਚ ਨਿਯਤ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਵੀ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ।

(23) ਉਪਰੋਕਤ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਕੀ3੯ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਵਿੱਚ, • ਇਹ ਪਟੀਸ਼ਨ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਵਿੱਚ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ 19 ਜੁਲਾਈ, 2005 ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਨੂੰ 11 ਅਪ੍ਰੈਲ, 2005 ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਏ ਪੜਾਅ ਤੋਂ ਕਾਨੂੰਨ ਅਨੁਸਾਰ ਅੱਗੇ ਵਧਣ ਲਈ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਆਰ.ਐਨ.ਆਰ

ਡਿਸਕਲੇਮਰ:- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

A.C. Jaggi and others *v.* State of Punjab
and another (Rajive Bhalla, J.)

482

ਕੰਚਨ

(8) ਏਆਈਆਰ 1968 ਐਸਸੀ 117